

TRI PESMI

Iz zbirke »Zeleni val«

Peter Levec

BOLNICARKA

Pred tedni, ko so te prinesli sem,
sem morala skrbno na te paziti.
Takrat življenje tvoje sem in tja
je nihalo na tenki niti.

Zdaj ti je bolje. Že se šališ z mano,
oči dobivajo svoj pravi soj.
In ko te prevezujem in predevam,
ne vem... ah, kaj je to z menoj?...
zakaj vznemirim se, čemu zardevam?

Želim si od srca, da brž ozdraviš,
obenem pa, da ne bi šel od tod...
Zdaj sem ti vse in srnica mi praviš —
potem se v svet zgubiš kot goden ptič,
ki sam lahko leti... in bom ti nič.

In bom ti nič... Že polt ti je pordela,
že se smehljaš in šteješ dni...
in ko odideš zdrav skoz bela vrata,
srce se moje tiho razboli.

NOČ NA ROŽNIKU

V polkrogu se bleščijo luči mesta,
a tu na hribu zgoščča se temà.
Skoz mrežo vej blešči se rimska cesta
in modra ploskev daljnega neba.

Za hip in spet zaslišijo v tišini
se vlaki, ki hrumijo v pozni mrak —
in glogovje cvete nekje v bližini,
v temi izdaja ga dehteči zrak.

A kaj bi cvetje! Tu ljudi ne manjka,
čeravno redke srečaš na poteh.
Tu srca zadržuje zlata zanka,
ki noč jo splete okrog bitij dveh.

Ujeta srca — kot opojno vino —
omamlja gorka, žametna temà.
Nad vsem pa vlada mir, le kdaj tišino
preplavi šum vejevja in resja.

Teman je grič — pod njim utripa mesto,
kjer luči lesketajo se drobno.
Skoz črni gaber kuka rimska cesta —
in trhel panj blešči se kot srebro.

LE GLASBA

Sanjavo tožen je nasmeh človeka,
ki vzdih na ustnah mu nemi
in kri po malem mu odteka
iz ran, ki jih na zunaj ni.

Le mehko glasbo išče, luč zastrto —
vse drugo je preozko zanj.
Srce njegovo je natrto —
o, s prsti ne grebite vanj!

Ni mu do vas. Sred družbe razigrane
še bolj je tožen, razbolen.
Zdravilo za njegove rane
je le še glasbe mehki zven.